

Sygn. akt III CSK 229/17

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku B. M., K. K., A. K., D. D. i R. P.
przy uczestnictwie M. W., M. M., W. M., P. M. i Gminy Miejskiej K.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 grudnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyń D. D., A. K. , K. K. , B. M. oraz
uczestników W. M. i P. M.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 1 lutego 2017 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek uczestnika - Gminy Miejskiej K. o zasądzenie kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 1 lutego 2017 r. Sąd Okręgowy w K. w sprawie o zasiedzenie zmienił zaskarżone postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 14 czerwca 2016 r.

Wnioskodawcy D. D., A. K., K. K. i B. M. oraz uczestnicy W. M. i P. M. wnieśli skargę kasacyjną, wskazując na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego charakteru wykonywanego władztwa nad rzeczą, potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości (art. 336 k.c.) oraz podnieśli, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Samoistność posiadania jest wprawdzie kategorią prawną, w związku z czym może być przedmiotem zarzutów mieszczących się na podstawie naruszenia prawa materialnego, jednak jego specyfika - ścisła łączność z konkretnymi okolicznościami faktycznymi - powoduje, że jest ono oceniane (kwalifikowane) na podstawie tych okoliczności, konkretnych, niejednokrotnie bardzo skomplikowanych, bo sięgających także do sfery motywacyjnej posiadacza. Podłożem tej oceny są zatem ustalenia faktyczne, którymi Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym jest związany, nie mogą być więc skutecznie podważane (art. 398³ § 3 i 398¹³ § 2 k.p.c.).

W sprawie, w której wniesiono skargę kasacyjną, dokonane ustalenia i wspierające je wywody uzasadniają tezę, która jest w skardze kwestionowana; prawne wnioski Sądu drugiej instancji mają pełne odniesienie do ustaleń, toteż nie mogą być skutecznie zwalczane.

Zagadnienia prawne sformułowane w skardze są zbyt kazuistyczne i nie stanowią zagadnienia w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a więc przyczyny kasacyjnej. Zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi być zagadnieniem ściśle jurydycznym, dającym się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń lub oceny dowodów (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, „Izba Cywilna” 2009, nr 4, s. 48). Ponadto zagadnienie prawne jest istotne, gdy ma znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw. Pojęcie istotności oznacza jego doniosłość, która wyraża się rangą zawierającego się w nim problemu

prawnego oraz jego znaczeniem wykraczającym poza potrzeby rozstrzygnięcia jednostkowej sprawy (np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2002 r., II CK 12/02, nie publ., z dnia 10 grudnia 2003 r., V CZ 123/03, nie publ., z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, nie publ., z dnia 13 stycznia 2007 r., III CSK 180/07, nie publ., z dnia 23 marca 2012 r., I CSK 496/11, nie publ., i z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, nie publ.).

Ponadto w skardze występuje konflikt argumentacyjny, gdyż skarżący powołali się także na oczywistą zasadność skargi, jednak występowanie tej przesłanki jest zasadniczo wyłączone, gdy skarżący powołują się na występowanie w sprawie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Oczywista zasadność skargi zachodzi wtedy, gdy w konkretnej sprawie doszło do oczywistego, rażącego i widocznego „na pierwszy rzut oka” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, tj. gdy zarzuty sformułowane w skardze kasacyjnej są oczywiście zasadne. Jest jasne, że gdy skarga jest w tym znaczeniu oczywiście uzasadniona, nie może być w niej miejsca na poważne, istotne zagadnienie prawne.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając na podstawie art. 520 § 1 w związku z art. 13 § 2, art. 391 § 1 i art. 393²¹ k.p.c.

jw

I.n